

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 77.896 van 30 december 1998

A. 66.668/VIII-940
(voorheen VI-12.992)

In zake : **DUMAY** Ginette,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Nathan WEINSTOCK en
Mr. Antoinette CORNET, advocaten,
Defrélaan 19
1180 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar
regering.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 1 december 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Ginette DUMAY de nietigverklaring vordert van de ministeriële beslissing van 21 september 1995, waarbij ze in disponibiliteit wordt gesteld wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 25 juni 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 27 november 1998;

Gehoord het verslag van Mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. HENDRICKX, loco Mr. WEINSTOCK, advocaat, die voor verzoekster verschijnt, en van Mr. KESTEMONT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoekster, licentiate in de psychologie, is benoemd als adviseur-directeur bij het gespecialiseerde PMS-centrum van Oudergem, waar ze sedert 1 september 1971 zonder onderbreking de functie van directrice heeft uitgeoefend.

2. In een verslag van 16 maart 1990 wijst coördinerend inspecteur CUVELIER erop dat de onregelmatige aanwezigheid van een klerk ervoor zorgt dat de ambtenaren extra belast worden met administratieve taken, wat ten koste gaat van het begeleidingswerk.

3. In juli 1990 blijkt dat het centrum met problemen kampt, meer bepaald met betrekking tot het personeel dat de boekhouding moet voeren. Het bestuur organisatie van het onderwijs is verontrust over het aantal mutaties dat door het personeel van het centrum wordt aangevraagd. In dat verband wordt een onderzoek gevoerd dat op 9 maart 1991 resulteert in een verslag van de coördinerend inspecteur. Deze bevestigt het aantal mutaties, maar preciseert dat de houding van de directrice, waarover sommigen zich bleken te beklagen, niet de enige oorzaak is van de aanvragen; in het verslag staat dat vaktechnisch gezien uitstekend werk geleverd wordt, dat de directrice een voorbeeld is van naarstig en kwalitatief hoogstaand werk en ze het zich bijgevolg kan veroorloven veeleisend te zijn ten aanzien van haar personeel; hij stelt voor dat het lid van het administratief personeel wordt vervangen, zodat de directrice bepaalde taken uit handen zou kunnen geven, meer zou kunnen delegeren en een sfeer van vertrouwen zou kunnen creëren; hij stelt tevens voor de directrice eraan te herinneren dat niet al het personeel hetzelfde arbeidsvermogen heeft als zij.

4. In het daaropvolgende jaar beklagen verscheidene personeelsleden zich over de houding van de directrice, die volgens hen een Pietje precies is en te weinig vertrouwen heeft in haar personeel. In een inspectieverslag van 14 mei 1992 staat onder meer het volgende : "Ook al staat dus in alle adviezen dat mejuffrouw DUMAY over niet te verwaarlozen capaciteiten

beschikt, door haar perfectionisme verworden deze tot gebreken. Aldus worden de werkzaamheden afgeremd en is de sfeer waarin zowel het PMS-personeel als het onderwijzend personeel werkt zwaar en moeilijk te verdragen omdat ze altijd via haar moeten gaan; de steller van het verslag is van oordeel "dat Mej. DUMAY bezwaarlijk een fundamenteel gebrekkige werking ten laste kan worden gelegd, maar wel een verkeerde aanwending van haar bevoegdheden en van haar macht wat betreft de wijze waarop zij haar opdracht van directrice van het centrum volbrengt"; hij stelt een strenge vermaning voor en de eis dat ze haar houding verandert gedurende een proefperiode, waarna in voorkomend geval een tuchtstraf dient te worden opgelegd.

5. Bij een brief van 10 juni 1992 vraagt de administrateur-generaal verzoekster zich op 1 juli 1992 aan te melden om, overeenkomstig de bepalingen van artikel 139 van het koninklijk besluit van 27 juli 1979, gehoord te worden omtrent het beheer van haar centrum; volgens de brief staat het haar vrij gebruik te maken van de rechten waarover ze krachtens het vakbondsstatuut beschikt. De advocaat van verzoekster krijgt geen toestemming om bij het onderhoud aanwezig te zijn; ze verschijnt dus alleen, maar neemt conclusie, waarin ze de schending van haar rechten van verdediging aanklaagt, enerzijds omdat ze niet weet waarover ze gehoord zal worden en haar dossier niet heeft kunnen inzien, en anderzijds omdat haar advocaat haar niet mag bijstaan. Er wordt een proces-verbaal van verhoor opgemaakt, dat door verzoekster onder alle voorbehoud wordt ondertekend; in een brief van 13 juli 1992 maakt verzoekster opmerkingen en wijst ze erop dat sedert enkele maanden administratieve onderzoeken worden gedaan zonder dat ze daarvan op de hoogte wordt gesteld, tenzij na het onderzoek en bij stukjes en beetjes.

6. In een nota van 17 augustus 1992 zet de administrateur-generaal de Minister uiteen dat "wegens de bijzondere aard van de feiten die Mejuffrouw DUMAY ten laste worden gelegd, niet verwezen kan worden naar de tuchtstraffen waarin het koninklijk besluit van 27 juli 1979 voorziet" en stelt hij voor het centrum gedurende één schooljaar onder administratief toezicht te plaatsen. Dat voorstel wordt gevolgd en bij een brief van 5 oktober 1992 wordt verzoekster daarvan op de hoogte gebracht. Het administratief toezicht wordt vervolgens met een jaar verlengd, waarvan verzoekster op de hoogte wordt gebracht.

7. Aan het eind van het tweede jaar administratief toezicht wordt door de coördinerend inspecteur een verslag opgemaakt voor de administrateur-generaal. In het verslag wordt gewezen op de technische bekwaamheden van verzoekster, maar wordt ook gesteld dat ze haar dominerende houding ten aanzien van het personeel handhaaft. Hij besluit dat het geen zin heeft het administratief toezicht voort te zetten en stelt voor "dat een tuchtstraf wordt opgelegd aan mejuffrouw DUMAY, een straf waarbij haar bevoegdheid voor gehandicapte kinderen en jongeren zou worden bevestigd, maar haar de mogelijkheid wordt ontnomen nog een centrum te leiden".

8. Op 30 november 1994 schrijft de coördinerend inspecteur aan verzoekster dat "zowel in de verslagen als in de programma's meermaals melding wordt gemaakt van problemen op het stuk van de betrekkingen met scholen die onder uw werkgebied vallen. Welke maatregelen bent u van plan te nemen om die betrekkingen, en bijgevolg het PMS-werk, te verbeteren?".

Nadat de administrateur-generaal verzoekster een rappel heeft gestuurd, antwoordt ze op 30 januari 1995 dat ze niet het gevoel heeft dat er relationele problemen zijn.

9. Op 28 maart 1995 schrijft de administrateur-generaal verzoekster aan met het verzoek zich aan te melden op 6 april 1995, "om te worden gehoord in het kader van een vergadering met als onderwerp :

1. de briefwisseling tussen de inspectie en het centrum met betrekking tot het activiteitenverslag 1993/1994 en het jaarprogramma 1994/1995;
2. de toestand van het centrum nadat het onder administratief toezicht is geplaatst (...)"

De vergadering vindt plaats op de geplande datum. Er worden notulen van opgesteld; die notulen lijken in dat stadium niet te zijn voorgelegd of meegedeeld aan verzoekster.

10. Bij een aangetekende brief van 27 april 1995 wordt een voorstel tot indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst overgezonden aan verzoekster; dat voorstel bevat een uiteenzetting van de feiten en eindigt als volgt :

" Aangezien de sfeer van vijandigheid en wantrouwen die in het centrum is ontstaan door toedoen van Mevr. DUMAY, alsook haar gebrek aan samenwerking met de hoofden van de onderwijsinstellingen die tot het werkgebied van het centrum behoren, de goede werking van de dienst in het gedrang kan brengen".

11. Op 23 mei 1995 stelt verzoekster beroep in bij de raad van beroep; ze wijst erop dat ze geen verdediging kan voorbereiden omdat er geen enkel concreet feit is dat haar de grieven die tegen haar zijn geuit, kan doen begrijpen. In de zittingsnota die ze indient, klaagt ze aan dat de verslagen die te haren laste zijn opgesteld tendentieus zijn en trekt ze in twijfel dat er daadwerkelijk klachten zijn over haar of

dat die gegrond zouden zijn, te meer daar ze niet voorkomen in het dossier dat ze heeft kunnen inzien; ze wijst erop dat ze gevraagd heeft inzage te krijgen van het dossier, maar dat haar dat geweigerd is op grond van artikel 6 van het decreet van 22 december 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Op 29 juni 1995 wordt verzoekster gehoord door de raad van beroep. Diezelfde dag brengt de raad zijn advies uit; in dat advies worden eerst het voorstel en het standpunt van verzoekster in herinnering gebracht en wordt vervolgens, de volgende motivering gegeven :

" Overwegende dat de maatregel waarmee een personeelslid in disponibiliteit wordt gesteld wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst een zware maatregel is, die alleen door uitzonderlijk ernstige motieven kan worden gewettigd;

Overwegende dat het genoemde voorstel in het onderhavige geval niet gestaafd is met concrete feiten, en evenmin met welomschreven klachten; dat het bijgevolg niet voldoende genuanceerd is, onder meer ook gezien de zware financiële gevolgen die het met zich kan meebrengen voor Mej. DUMAY, die niet in verhouding zouden zijn tot de gegevens waarop het dossier steunt; dat er bovendien rekening mee moet worden gehouden dat niet alle dienstige middelen die verzoekster zouden kunnen helpen om de situatie te redden, zijn aangewend;

Overwegende dat uit het dossier evenwel blijkt dat het geraden is betrokkene de leiding van het gespecialiseerde PMS-centrum van Oudergem te ontnemen; dat uit het onderzoek van het genoemde dossier immers blijkt dat er een conflictsituatie heerst, waarbij de betrokken directrice van het centrum verantwoordelijk is voor het ontstaan van klaarblijkelijke relationele problemen, namelijk sedert verscheidene jaren, ook al kunnen die problemen niet volledig worden toegeschreven aan één enkele persoon;

Overwegende evenwel dat blijkt dat de bekwaamheid van dit personeelslid niet ter discussie staat;

Overwegende dat het in die omstandigheden zaak is om betrokkene in staat te stellen haar ambt te blijven uitoefenen;

Gezien de verschillende tuchtmaatregelen die in aanmerking kunnen worden genomen.

Brengt, met vier stemmen tegen twee (...), het advies uit :

- dat het voorstel tot indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, dat op 27 april 1995 door administrateur-generaal DOOMS ten aanzien van bovengenoemde is gedaan, niet passend is;

- stelt de minister-presidente voor de betrokken zaak als een tuchtzaak te behandelen;

- stelt haar voor betrokkene bij wijze van tuchtstraf over te plaatsen".

12. De minister-presidente is het niet eens met dat advies en besluit op 21 september 1995 verzoekster in disponibiliteit te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst. Dat is de bestreden handeling, die op de volgende overwegingen steunt :

" Overwegende dat indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst een ordemaatregel is die niet verward mag worden met een tuchtmaatregel, en dat de feiten die die maatregel wettigen beoordeeld dienen te worden vanuit het oogpunt van het belang van de dienst en met andere bewoordingen omschreven dienen te worden dan met de bewoordingen die gebruikt zouden zijn indien die feiten aanleiding zouden hebben gegeven tot een tuchtmaatregel;

Overwegende dat indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst weliswaar een zware maatregel is, die het betrokken personeelslid nadeel kan berokkenen en die pas genomen kan worden nadat de betrokkene op de hoogte is gebracht van de feiten en grieven die hem ten laste worden gelegd, en nadat hem de gelegenheid is geboden zich te verantwoorden, maar dat die beslissing niettemin wettelijk verantwoord is wanneer blijkt dat de maatregel noodzakelijk is voor de goede werking van de dienst;

Overwegende dat uit de feiten die in de verschillende stukken van het dossier zijn uiteengezet, voldoende blijkt dat, gezien de onbekwaamheid van Mevr. DUMAY om een team te leiden en om met mensen om te gaan, de wijze waarop ze het

PMS-centrum voor het buitengewoon onderwijs te Oudergem beheert en leidt, verhindert dat het PMS-werk kan worden voortgezet in een gunstig klimaat, dat een waarborg moet vormen voor de goede uitvoering van de taken van het centrum en voor de begeleiding van de leerlingen die naar scholen gaan die tot het werkgebied van het centrum behoren;

Overwegende dat, na vijf jaar onderzoek en inspecties en nadat het centrum gedurende twee jaar onder administratief toezicht is geplaatst, alle adviezen eensluidend zijn wat de absolute noodzaak betreft om betrokkene de leiding van het centrum te ontnemen;

Overwegende dat het in de eerste plaats gaat om een probleem dat verband houdt met de goede werking van het centrum en met het belang van de dienst, want het heeft te maken met de onbekwaamheid van betrokkene om een team te leiden en met mensen om te gaan, ondanks haar vakbekwaamheid en haar theoretische kennis op het gebied van gehandicapte kinderen en jongeren, die geenszins worden betwist, en dat de verwijten die Mevr. DUMAY kunnen worden gemaakt, geenszins van tuchtrechtelijke aard zijn,";

Overwegende dat een eerste middel ontleend wordt aan "machtsoverschrijding, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, totale ontstentenis van motivering en dwaling omtrent de motieven van de bestreden handeling, kennelijke dwaling omtrent de beoordeling, het willekeurige karakter van de bestreden handeling"; dat verzoekster in een eerste onderdeel aanvoert dat de grief betreffende de onbekwaamheid om een team te leiden en met mensen om te gaan, aangevoerd in de bestreden handeling, gegrond is "op gesprekken, verslagen en zogenaamde klachten, waarvan de inhoud geenszins het verwijt ondersteunt" dat haar wordt gemaakt; dat verzoekster het advies van de raad van beroep aanhaalt, waarin gewezen wordt op de ontstentenis van concrete feiten en welomschreven klachten en vastgesteld wordt dat haar te weinig verweermogelijkheden werden geboden; dat ze aanvoert dat de verwerende partij er geen rekening mee heeft gehouden

dat het centrum over onvoldoende personeel beschikte en dat sommige ambtenaren onbekwaam waren, en dat ze geïsoleerde zinnen uit verslagen of processen-verbaal van verhoor uit hun context heeft gehaald en in brede zin geïnterpreteerd heeft; dat verzoekster bij de uiteenzetting van dit eerste middel een aantal gegevens uit het dossier ontleedt, om aan te tonen dat de verwerende partij niet heeft nagegaan of de ten laste gelegde feiten waar zijn; dat verzoekster in het tweede onderdeel van het middel aanvoert dat de verwerende partij, in tegenstelling tot de raad van beroep, geen rekening heeft gehouden met haar opmerkingen en bijgevolg niet met kennis van zaken uitspraak heeft gedaan; dat verzoekster in het bijzonder van oordeel is dat de verwerende partij niet aantoonst dat de beweerde klachten ook effectief bestaan, niet antwoordt op haar argument gebaseerd op het feit dat de wijze waarop het administratief toezicht is uitgeoefend nooit nader is bepaald, en dat dat toezicht een middel is geworden om haar onder druk te zetten; dat ze voorts de verwerende partij verwijt geen acht te hebben geslagen op de door haar opgevraagde verslagen, die ingediend zijn na de kennisgeving van het voorstel tot indisponibiliteitstelling; dat verzoekster, wat dat onderdeel van het middel betreft, in haar memorie van wederantwoord de nadruk legt op de omstandigheid dat de bestreden beslissing gegrond is op stukken die voor de eerste keer als bijlage bij de memorie van antwoord zijn overgelegd, zodat die beslissing volgens haar is uitgevaardigd op grond van gegevens waarvan ze nooit kennis heeft gekregen; dat ze in haar laatste memorie dat punt benadrukt, door te onderstrepen dat ze niet te gepasten tijde volledig kennis heeft gekregen van de ten laste gelegde feiten en grieven, noch van het gevolg dat aan haar eigen verantwoording gegeven is;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de Raad van State niet gerechtigd is zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid om, op grond van de gegevens die door haar in aanmerking zijn genomen of die door verzoekster zijn aangehaald, te beoordelen of betrokkene al dan niet geschikt was om een team te leiden en om met mensen om te gaan; dat hij alleen maar kan nagaan of de steller van de bestreden handeling de feiten niet kennelijk onredelijk heeft beoordeeld; dat uit het dossier blijkt dat, ook al wordt de vakbekwaamheid van verzoekster niet betwist, in het PMS-centrum van Oudergem een gespannen sfeer heerste die de personeelsleden en de inspecteurs toeschreven aan de autoritaire houding van de directrice; dat met de bestreden handeling, doordat gekozen wordt voor indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst in plaats van voor een tuchtmaatregel, voorzeker wordt afgeweken van het advies van de raad van beroep; dat evenwel vastgesteld moet worden dat enerzijds de verwerende partij de keuze voor een ordemaatregel wettigt, en dat anderzijds de raad van beroep zelf heeft geoordeeld "dat uit het dossier evenwel blijkt dat het geraden is betrokkene te verwijderen uit de leiding van het gespecialiseerde PMS-centrum van Oudergem; dat uit het onderzoek van het genoemde dossier immers blijkt dat er een conflictsituatie heerst, waarbij de betrokken directrice van het centrum verantwoordelijk is voor het ontstaan van klaarblijkelijke relationele problemen, en dit sedert verscheidene jaren, ook al kunnen die problemen niet volledig worden toegeschreven aan één enkele persoon"; dat met dat advies bevestigd wordt dat er een conflictsituatie is die, op zijn minst gedeeltelijk, te wijten is aan verzoekster en dat het daardoor noodzakelijk is haar de leiding van het centrum te

ontnemen; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat uit de aanhef van de bestreden handeling blijkt dat aandacht is besteed aan alle belangrijke gegevens uit de voorgeschiedenis van de zaak, met inbegrip van de verhoren van verzoekster en inzonderheid aan haar opmerkingen over de bekwaamheid van het personeel waarover zij beschikte; dat evenzo de in de aanhef genoemde nota's, brieven en verslagen aantonen dat er klachten zijn, zowel van personeelsleden als van schoolhoofden; dat uit de processtukken en uit de opmerkingen van verzoekster op de zitting blijkt dat ze niet betwist kennis te hebben gedragen van het merendeel van de klachten die tegen haar zijn geuit, van de inhoud ervan en van de identiteit van diegenen die ze hebben ingebracht, maar dat ze van oordeel is dat die kennis niet volledig genoeg was; dat ze echter niet aantoonst in welk opzicht de omstandigheid dat ze niet vanaf het begin kennis zou hebben gedragen of een kopie zou hebben gekregen van alle stukken, haar verhinderd zou hebben haar standpunt te bepalen met betrekking tot de houding die haar verweten werd; dat, wat dat betreft, onderstreept moet worden dat de bestreden handeling geen tuchtstraf is en dat, zelfs al is zulk een straf in overweging genomen toen verzoekster in 1992 gehoord is, van de tuchtprocedure is afgezien; dat het feit dat verzoekster op 1 juli 1992 haar rechten van verdediging niet naar behoren zou hebben kunnen uitoefenen, bijgevolg irrelevant is; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan schending van de rechten van verdediging; dat verzoekster in het eerste onderdeel uiteenzet dat de bestreden handeling steunt op klachten, waarvan ze het

bestaan betwist heeft, en die de verwerende partij niet heeft willen overleggen, op de voet van artikel 6 van het decreet van 22 december 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur; dat ze van oordeel is dat die weigering niet rechtsgeldig gemotiveerd is, aangezien de bedoelde bepaling op acht verschillende situaties slaat; dat ze in het tweede onderdeel aanvoert dat de bestreden handeling gegrond is op verslagen die haar niet zijn voorgelegd toen ze werden opgesteld, en op verhoren, onder meer op de verhoren van 1 juli 1992 en 6 april 1995, die hebben plaatsgevonden zonder dat ze de gelegenheid heeft gehad haar verdediging naar behoren voor te bereiden en zich te laten bijstaan door een advocaat; dat ze voorts stelt dat, indien de verslagen die in de loop van vijf jaar zijn opgemaakt, haar waren bezorgd zodra ze waren opgemaakt, ze daarop op dienstige wijze had kunnen antwoorden en aldus had kunnen verhinderen dat de grieven in de loop van de tijd steeds erger werden;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij daadwerkelijk geweigerd heeft verzoekster een aantal stukken te bezorgen, op grond van artikel 6 van het decreet van 22 december 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur; dat verzoekster dat probleem evenwel niet aanhangig heeft gemaakt bij de commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten, opgericht bij artikel 8 van hetzelfde decreet; dat ze, aangezien ze geen gebruik heeft gemaakt van die mogelijkheid, niet gerechtigd is de weigering aan te voeren die ze laakt; dat overigens uit het onderzoek van het tweede onderdeel van het eerste middel blijkt dat verzoekster zowel wist welke kritiek ten aanzien van haar werd geuit, als door wie; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de rechten van verdediging van een ambtenaar van een PMS-centrum van de Gemeenschap, ten aanzien van wie men van plan is een maatregel tot indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst te nemen, geregeld worden door artikel 186 van het koninklijk besluit van 27 juli 1979 betreffende het statuut van het personeel van de PMS-centra; dat luidens die bepaling het personeelslid aan wie een voorstel tot indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter kennis wordt gebracht, beroep kan instellen bij de bevoegde raad van beroep; dat verzoekster van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en door de raad van beroep is gehoord; dat de genoemde bepaling bijgevolg in acht genomen is; dat het verhoor van 1 juli 1992 heeft plaatsgevonden in het kader van een tuchtprocedure die niet is voortgezet, zodat de onregelmatigheden waardoor dat verhoor zou zijn aangetast, geen afbreuk doen aan de wettelijkheid van de bestreden handeling; dat erop gewezen dient te worden dat verzoekster vóór de raad van beroep vergezeld was van haar raadsman, zodat het gebrek dat voortvloeit uit het verbod dat verzoekster is opgelegd om zich te laten bijstaan door haar raadsman, ongedaan wordt gemaakt door het verhoor vóór de kamer van beroep; dat de vergadering van 6 april 1995 noch in het kader van een tuchtprocedure, noch in het kader van een indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst heeft plaatsgevonden; dat de termijn waarbinnen de inspectieverslagen voorgelegd moeten worden aan de ambtenaren op wie ze betrekking hebben, niet bepaald is; dat uit het dossier blijkt dat verzoekster van die verslagen kennis heeft kunnen nemen, voordat de bestreden handeling verricht is, wat voldoende is om de eerbiediging van de rechten van verdediging te waarborgen; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster een derde middel ontleent "aan machtsoverschrijding, schending van het redelijkheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel"; dat ze aanvoert dat de verwerende partij niet aantoonde dat haar gedrag een negatieve weerslag zou hebben gehad op de werking van het centrum; dat ze aanvoert dat de verwerende partij "zeer goed op de hoogte was van de problemen in het centrum door het grote personeelsverloop en door de afwezigheid en de onbekwaamheid van sommige personeelsleden", maar dat ze geen rekening heeft gehouden met al het extra werk en de grotere verantwoordelijkheid die zo'n ontwrichting met zich meebrengt voor de directrice, zodat de maatregel waartoe is besloten niet redelijkerwijze in verhouding is tot de nagestreefde doelstelling, namelijk de goede werking van de dienst; dat ze in haar memorie van wederantwoord benadrukt dat de raad van beroep de noodzaak had onderstreept om de toestand in het centrum te redden, waarbij ze erop gewezen had dat "niet alle dienstige middelen die verzoekster zouden kunnen helpen (...) zijn aangewend";

Overwegende dat met het middel het gebrek aan motivering dat in het eerste onderdeel van het eerste middel wordt aangeklaagd, wordt weergegeven als een proportionaliteitsfout; dat uit het onderzoek van dat eerste middel gebleken is dat de steller van de bestreden handeling de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid niet kennelijk te buiten is gegaan; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat een vierde middel wordt ontleend "aan machtsoverschrijding, schending van de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, misbruik van procedure en tegenstrijdigheid tussen de motieven van de bestreden handeling en de

feitelijke gegevens waarop ze steunt"; dat volgens verzoekster het hoofddoel van de verwerende partij is geweest haar te overstelpen "met verwijten in verband met haar relationele gedrag, in plaats van te zoeken naar middelen om het PMS-centrum te helpen, dat met reële problemen te kampen had, ..."; dat verzoekster aanvoert dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat ze alleen het belang van de dienst op het oog had, maar integendeel uit het dossier blijkt dat de bestreden handeling een verkapte tuchtstraf is;

Overwegende dat vaststaat en ook niet wordt betwist dat erover gedacht is verzoekster een tuchtstraf op te leggen; dat betrokkene in dat kader op 1 juli 1992 gehoord is; dat het feit dat in sommige verslagen en in het advies van de raad van beroep geoordeeld is dat aan verzoekster een sanctie behoorde te worden opgelegd, niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een verkapte tuchtstraf; dat herhaaldelijk gewezen is op de bekwaamheden van verzoekster, met name op vaktechnisch gebied, zodat het niet juist is aan te voeren dat de verwerende partij er alleen maar naar streefde haar met verwijten te overladen; dat de stukken van het dossier de overweging van de bestreden handeling ondersteunen, luidens welke "na vijf jaar onderzoek en inspecties en nadat het centrum twee jaar onder administratief toezicht is geplaatst, alle adviezen eensluidend zijn wat de absolute noodzaak betreft om betrokkene uit de leiding van het centrum te verwijderen"; dat de verwerende partij zich er niet toe heeft bepaald de maatregel te benoemen als indisponibiliteitstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, maar uit de bestreden handeling bovendien ondubbelzinnig blijkt dat men verzoekster geen sanctie wil opleggen, maar zich alleen op het terrein van de goede werking van de dienst wil begeven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op dertig december 1900 achtennegentig door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr. DAURMONT,	staatsraad,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. ROBA,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De Voorzitter,

N. ROBA.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.